

κείνος γύριζε στις γειτονικές έπαυράειες και ξεσήκωνε δλους τους ήγμενούς και τις Δημοκρατίες σέ πόλεμο εναντίον τής Βενετίας. Έτσι κατορθώσε νά τους ένόση δλους και τώρα τά στρατεύματά τους παύοιχοιισαν τήν γαληνοτάτη Δημοκρατία...

Όλα αυτά σκεπτόταν ό Δόγης Τζιοβάνι Γαλιμπερτί έκείνο τό πρωί, μέσα στη σιωπηλή αίθουσα του άνακτόρου του.

Ξαφνικά, σέ κάποια στιγμή, χτύποι θναιτοί άκούστηκαν στην πόρτα. Ένας υπηρέτης μπήκε σέ λίγο μέσα και ελεπε:

— Έκλιματότατε, κάποιος ξένος ήθελε πού θέλει νά σάς μιλήσει άμέσως.

— Δέν δέχομαι κανέναν... όποιοσδήποτε και άν εινε αυτός, άπάντησε δόσθως ό Δόγης.

Μά δέν είχε τελείωση άκόμα τή φράση του και ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας είπατριδής με καταταμένη τήν άτσάλεια πανοπλία του και ελεπε:

— Χά!... Χά!... Δέν δέχομαι κανένα, ό Δόγη τής Βενετίας; Μά δέν ξέρεις λοιπόν ότι ό Φραντσέσκο Πεσοκάρα κυριευσε τους πόρους τής Βενετίας και ότι ό άρχον τής Μολόνια και οι μισθοφόροι τών Βισκόντι έμπήκαν μέσ' στην πόλη; Έβγα λοιπόν νά τους χτυπήσει, Δόγη τής Βενετίας. Οι μισθοφόροι τής Γαληνοτάτης προσχώρησαν στους έχθρους και τήν παρέδωσαν στά χέρια τους...

— Άνσδόροι! φώναξε ό Γαλιμπερτί, είμαι άκόμα ό Δόγης τής Βενετίας.

Έκείνη όμως τήν στιγμή έφθασαν ως τ' αυτιά του φωνές του πλήθους άπέξω πού φώναζε:

— Κάτω ό Γαλιμπερτί! Κάτω ό Δόγης! Θέλομε ειρήνη και ψωμί!... Θάνατος στον Δόγη!...

Ένώ συγχρόως από τά παράθυρα έμπαιναν μέσα ή πέτρες πού έρχονταν κατά του Δογικού άνακτόρου οι έξαγριωμένοι Βενετσιάνοι, οι όποιοι είχαν άρχισει τώρα νά κατακλιζούν τους διαδρόμους του.

Τότε ό άγνωστος πού είχε μπη μέσα στην αίθουσα, κατέβασε τή σιδερένια προσωπίδα του, στάθηκε μπροστά στον Δόγη και με φωνή πού τόν έκανε νά άνατριχιάσει, τού ελεπε:

— Με γνωρίζεις, Δόγη τής Βενετίας; Είμαι ό Χάιντς φόν Ρούτλιγκεν, Άνσδρος, δολοφόνος και άρρωτηριαστή γυναικών, έτοιμάσθω νά πεθάνης! Προηγουμένως όμως θά μού πής, πού έχεις κρυμμένο τό θήμα σου...

Μά τήν ίδια στιγμή τό πλήθος εισώρησε μέσ' στην αίθουσα και ένας οακένδντος ψαροάς, όπλισμένο μ' ένα καμάκι, ώρησε εναντίον του Δόγη φωνάζοντας:

— Ματωμένε σαύλε, πέθανε! Λάβε τήν αητή για τόν πατέρα μόν και για τόν άδελφό μόν πού πέθαναν άδικώς στη φυλακή!

Κ' έχωσε τό καμάκι τόν μέσ' στό κεφάλι του Δόγη. Άμέσως ό Τζιοβάνι Γαλιμπερτί σωριάστηκε στό πάτωμα νεκρός.

Έτσι ό Χάιντς φόν Ρούτλιγκεν δέν μπόρεσε ποτέ νά μάθη σέ ποιό μοναστήρι ήταν θαμμένη ή ζωντανή ή τυφλωμένη λατρευτή του.

Στό Δογικό παλάτι τής Βενετίας, σέ μία άπ' τες μεγάλες αίθουσες βρισκονταν ως σήμερα κρημασμένες δύο προσωπογραφίες. Κάτω άπ' τήν μία μενε τά έξιξίς: «Η ώραία Δόγισσα Μαριέττα Βεατρίκη Γαλιμπερτί, τό γένος Μονάφι».

Κάτω δέ άπ' τήν άλλη: «Τζιοβάνι Γαλιμπερτί, τιμωρήθηκε άπ' τό χέρι του λαού τής Βενετίας στις 14 Μάρτιου 1489».

ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Προσημώτερο ν' άρίνης τό πλοίο σου στους άνέμους παρά τήν καρδιά σου στις γυναίκες, γιατί ή θάλασσα εινε λιγώτερο άπιστη από αυτές.

Κι κέρω ν.

Η γυναίκα ή άγατά ή μισεί. Μέσος όρος δέν ύπάρχει.

Πούπλιος.

Η φιλάρεση γυναίκα εινε βάρος άφόρητο. Ίουβενάλης.

Δέν ύπάρχουν γυναίκες πού ή άξία τους νά διαρκη περισσότερων καρό από τήν όμορφιά τους.

Λαοσοφουώ.

Η γυναίκες προτιμούν νά ύποτιμάται μάλλον ή άρετή τους παρά τό πνεύμα κ' ή όμορφιά τους.

Φοντενέλ.

Η γυναίκα νομίζει ότι έπιθυμει τήν παρουσία του φίλου της, ενώ πραγματοκά δέν έπιθυμει παρά τόν έρωτα.

Μπαλζάκ.

Όταν μία γυναίκα άποκατά φίλο, φροντίζει νά ήδη τί γνώμη έχουν γι' αυτόν οι άλλοι και όχι αυτή ή ίδια.

Σαμφορ.

Η κολακεία καταστρέφει περισσότερο άπ' τόν έρωτα τις γυναίκες.

Αεδίσ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Υ'Α

Ένας άνδρας, άνήσυχος και άεικίνητος. Πολυτεχνίτης; άλλά όχι και... έρημοσίτης. Μία αύτεβιογραφία του με λίγα λόγια. Ο Ντούλλ και τό καθήνη. Μία περιοδεία του στην Άρρηκή. Ο γάμος; τω. Ο Κόναν Ντούλλ και ό Όσαρ-Ουάιλδ. Πότε και πώς πρωτοφανηκε ό Σέρλος Χόλμς. Η περιέργεια δύο διαβατών.

Πρό τριμήνου γιορτάστηκε στην Άγγλία ή έβδομοημοηταστής (22 Μαΐου 1859—22 Μαΐου 1929) τού συγγραφέως Σέρ Άρθούρος Κόναν-Ντούλλ, τού δημιουργού τού Σέρλος Χόλμς.

Ο Ντούλλ επί τήν εικόφια τής εορτής αυτής έκαμε τόν έξής άπολογισμό τής ζωής του:

«Η ζωή μου έως τώρα ήταν τόσο ποικίλη και περιπετειώδης, πού θά ήταν πολύ δύσκολο στών καθένα νά τήν μιμηθί. Έμαθα ή σημαίνει νά εινε κανείς φτωχός και ή σημαίνει νά γίνη κανείς πλούσιος. Άπόχησα μεγάλη πείρα τών ανθρώπων και γνώρισα καλά πολλούς διατρεπείς άνδρας τής εποχής μας. Κατέγναι και πήρα διπλωμα στην ιατρική, έξασκήθηκα σέ διάφορα σπόρ, στην πυγμαχία, τού ριζκετ, τό αυτοκίνητο, τό φουτ-μπάλ, τήν άεροναυτική, τό πατινάζ. Είμαι ό πρώτος πού εισήγαγα τήν χρηση τών σκάβ για μακρινά ταξείδια στην Έλβετία. Έταξείδεγα έφτά μήνες με μία φαλανοθηρίδα στις άρκτικές ζώνες και έπειτα κατά μήκος τών ακτών τής Άφρικής. Παρακολούθησα και έλαβα μέρος στους τρεις πολέμους τού Σουδάν. Η ζωή μου εινε πλουσία σέ άνέκδοτα. Τά τελευταία μου χρόνια θά τά άφιερώσω για νά είπω στον κόσμο τά άποτελέσματα 30 έτών μελετών μου για τόν πνευματισμό και τις άπόκρυφες έπιστήμες. Για τόν σκοπό αυτό έκαμη διαλέξεις μπρος σέ μισό εκατομμύριο ανθρώπων κ' έγραφα ένένα βιβλία επί τού θέματος αυτού. Νομίζω ότι όλα τά έργα μου άνεχονταν σέ 60. Όλα τά έργα με όρεξι και πραγματικό πάθος. Αιτή, με λίγα λόγια, εινε ή αυτοβιογραφία μου...»

Νά τώρα και μερικά άνέκδοτα άπ' τή ζωή τού Ντούλλ:

Τά πρώτα χρόνια τής μαθητικής του ζωής πέθαναν πολλό μονότονα για τόν συγγραφέα, μέσα σέ χίλιες δύο οικονομικές δυσχέρειες. Ο πατέρας του κέρδιζε λίγα κ' ή μητέρα του έστεφειτο τών πάντων. Ο Άρθούρος για νά τήν παρηγορή τή έλεγε συχνά:

— Μητέρα, όταν μεγαλώσω, θά σάς άγοράσω ένα βελούδινο φόρεμα, ένα ζευγάρι ματωγάλια χρυσά και θά σέ κάμω νά περάσεις άναπαυμένα τή ζωή σου κοντά σ' ένα τζάκι με άφθονη φωτιά.

Όταν ήταν μικρός ό Ντούλλ, ήταν ζωηρός πού και είχε καθημερινούς καιγάδες με τους συμμαθητές του. Ένα βράδυ γύρισε στο σπίτι του, έπειτα από ένα καιγά με κάποιον συμμαθητή του, με τό πρόσωπο κατάμυνο από τις γροθιές!

— Τί έπαδες; τόν ρώτησε ή μητέρα τού τρομαγμένου.

Κι' ό Άρθούρος άπαθέςτατα:

— Αυτά δέν εινε τίποτα! Νά ίδης έκείνο τό μάτι!...

Έλος, ύστερα από τις πολλές τις τρέλλες του, άναγκάστηκαν νά τόν κλείσουν σ' ένα σχολείο έσωτερικόν και έτσι διορθώθηκε λίγο.

Από τό σχολείο αυτό έπήγε έπειτα στο Πανεπιστήμιο τού Έδιμβούργου και πήρε τό δίπλωμα τής Ιατρικής.

Ο Ντούλλ έχει φανατικούς άναγνώστας. Στην άρχη πολλοί πιστευαν πως ό ήρωος τού Σέρλος Χόλμς εινε κάποιος φίλος του άστνιμούτος. Μία μέρα μάλιστα δύο διαβάτες άνέβηκαν στο σπίτι τού Ντούλλ και ζήτησαν νά δούν τόν... Σέρλος Χόλμς!

— Έγώ είμαι! τούς λέει ό Ντούλλ.

— Δέν τού μοιάζει.

— Νά σάς τό άποδείξω. Σ'ν έρχεσαι, λέει άμέσως στον ένα, από τά πρόσαιτα τού Λονδίνου. Σ'ν, λέει στον άλλο, είσαι Σκώτος συγγραφέας.

— Πώς τό κατάλαδες; ρωτάει έκκληρικός έκείνος.

— Από τό βιβλίο πού έχεις στην τσέπη σου και τήν προφορά σου. Κανένας άλλος, εκτός από ένα συγγραφέα, δέν θά ένδιαφερότανε για τό φίλο αυτό. Έπίσης ή λάσπη τών παπουτσιών του φίλου σου δείχνει από πού έρχεται.

Κ' έτσι ήταν πράγματι. Οι δύο αυτοί άνθρωποι ήσαν φτωχοί συγγραφείς θεατρικών έργων.

